

DOMINIK FIALA

NAPĚNĚNÝ PŘÍLIV

STÍNY NAD
MALINOVÝM
VRCHEM



NAPĚNĚNÝ PŘÍLIV

STÍNY NAD
MALINOVÝM
VRCHEM

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Dominik Fiala, 2025

Cover & illustrations © Tomáš Mařas, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5899-9 (pdf)

DOMINIK FIALA

NAPĚNĚNÝ

STÍNY NAD
MALINOVÝM
VRCHEM

PŘÍLIV



OBSAH

ČAJ A SUŠENKY	5
PORÁD SE MI VRACÍ SEN	15
O MOŘSKÝCH KOČKÁCH A JITŘNÍCH RYBÁŘÍCH ...	27
BÁSEŇ BEZE SLOV	39
SŮL	53
STOVKY LET	65
VZPOMÍNKA NA MOŘE	77
KOMETA	87
CO ZBYLO Z MOŘE	101
DO HLUBIN	115
MEZI KLDIVEM A KOVADLINOU	125
ZDÁLO SE MI O TVÝCH OČÍCH	137
KONEC SNĚNÍ	149
NAPOSLEDY OSPATŘIT HVĚZDY	163

ČAJ A SUŠENKY

*Mokrý písek na nekonečné pláži. Teplo, ale ne hor-
ko. Od moře přichází chladný vánek, který následují
napěněné čepičky vln.*

„... ale přesto jsem z toho trochu smutná. Co vy,
Pane Kočičí? Býváte někdy smutný?“

„Hm?“ kocour sebou trhl. Ležel na placatém ka-
meni a vyhříval si břicho v odpoledním slunci. Jemný
větřík roztančil listy na stromech, které jako by jim
mávaly na pozdrav. Lenka, která se až doposud dí-
vala k zemi, se na něj usmála. Klečela v trávě a sou-
kala potlučený astronomický dalekohled do pouzdra.

„Vy jste mě neposlouchal, Pane Kočičí, přiznej-
te se!“

„Neberte to osobně, květinko. Mám dost vytrí-
benej vkus,“ otočil se a protáhl si hřbet. Lence cukl

koutek. Kocour se ji pokoušel odbýt břitkým humorem, ale ona v něm četla jako v otevřené knize.

„Co je to s tebou? Poslední dobou nejsi ve své kůži.“

„Jenom se ti něco zdá.“

„Nezdá. Něco se mi zdá, když spím, ale já jsem úplně vzhůru.“

„Tak... na co ses to ptala?“

Lenka tiše vzdychla. Nešlo o kocoura. Nerada si přiznávala, jak se věci mají.

„Že jsem tak nějak tušila, že tady v severní části lesa už žádný střípek Hvězdy Lenky Sedmikráskové nenajdeme, ale přesto jsem z toho trochu smutná. Co vy?“ Jejich pohledy se střetly a v Lenčiných oříškových očích se zalesklo slunce. „Býváte také někdy smutný?“

„Jasně. Třeba teď jsem smutnej, protože mám hlad. Pojď už.“

„Kocoure!“

„Jsem v pohodě,“ kývl na ni a usmál se. „*Slibuju*.“

„Mám se protentokrát tvářit, že jsem hloupá a věřím ti?“

Pan Kočičí se pořád usmíval, ale tohle už byl jiný úsměv. Byl v něm náznak smutku, možná i stesku. Těžko říct. Kocour nepatrně přikývl a odvrátil zrak. Lenka přikývla o hodně víc. Konečně uklidila dalekohled, potom zvedla kocoura z kamene a posadila si ho na rameno, kde se uvelebil.

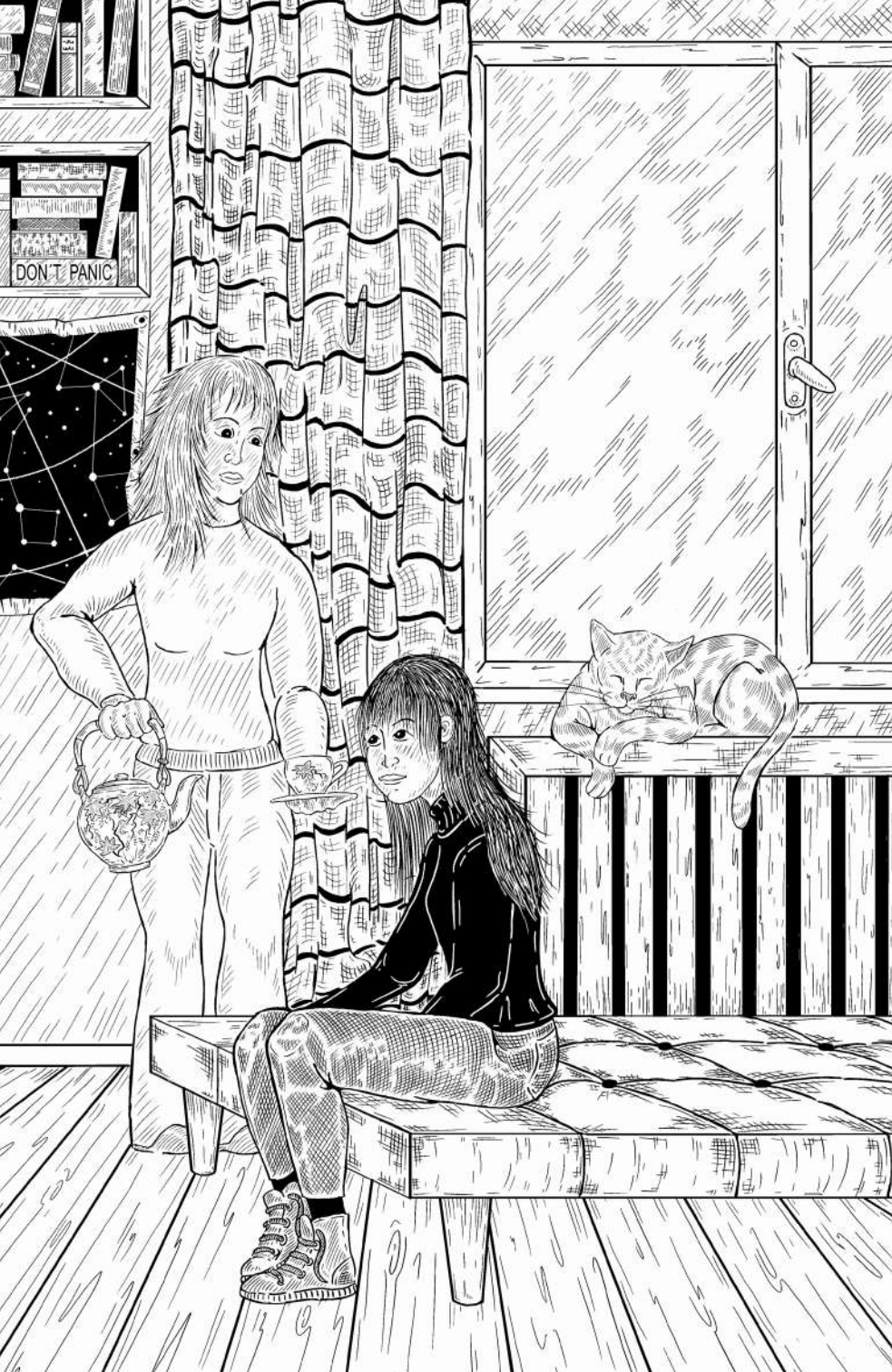
„Budu tady, až budete připravený si o tom promluvit, Pane Kočičí. Vždycky tady budu.“

„Bodejť. Kde bys jako byla, šla bys na ryby? Ale... to bys vlastně klidně mohla, víš? Nepohrdnul bych sváčou.“

Pan Kočičí se díval na jasné, hutné paprsky slunce, které by se snad daly i krájet. Myslel ale na pláž.



Slunce se pomalu klonilo k západu, ale pořád svítilo jasně a teplými paprsky prozářilo krajinu sytě oranžovou září. Malinový vrch byl živější než kdy předtím. Od hrůzných událostí u Malinového jezera uplynuly dva měsíce a dospělí ani děti – s výjimkou Hvězdné hlídky – si vůbec na nic nevzpomínali. To bylo dobře. Vzpomínky na hrůzné události minulých časů v sobě ukrývala jasná, bílá záře polámané hvězdy a její jemný prach. Když se Lenka s Panem Kočičím tehdy vrátili domů, maminka s tatínkem byli jako ve snu. Potáceli se po domě, bloumali a všemu se ustavičně divili. Netrvalo ale dlouho a na nic si nevzpomínali. Na všudypřítomnou, všeobjímající hrůzu ani na strašlivý přízrak, který na ně čekal v předsíni. Žili tak jako dřív. Stejně to bylo i v rodině Dáši a Kláry, u Ludvíkova tatínka a nejspíš i v celém městě. Jenže cosi viselo ve vzduchu a Hvězdná hlídka měla neklidné spaní.



Když si Pan Kočičí protáhl záda a uvelebil se na topení pod oknem, Lenka připravovala ve veliké porcelánové konvici s rákosovým úchytem čaj. Jako první dorazila Dáša. Posadila se na postel a vzdychla.

„Dobrý podvečer, Dášo. Dáš si trochu čaje?“

„Ráda.“

„Jak to šlo v jižní části lesa?“

„Jako kdyby na celém světě zůstal jen teskný zpěv meluzíny.“ Plácla sebou na postel s rozhozenýma rukama a hleděla do stropu. „Ale abych byla fér, viděla jsem nádherný roj světlušek nad močálem. Zajímalo by mě, jestli měly bál. Nebo jestli tesknily po uplynulém dnu.“

Lenka se zarazila s konvicí nad šálkem, který stál na kulatém talířku. Obojí zdobila krásná malba větvi a červených lístků.

„Dášo?“

„Lenko?“

„Neuvažovala jsi o těch kurzech tvůrčího psaní ve škole? Myslím, že bys byla skvělá.“

„Psaní je o snech. Nepotřebuji poslouchat, o čem se zdává stádu ovcí, Lenko. Možná kdybys tam šla se mnou, ty tvé bych si poslechla ráda. Jsi mistrem příběhů zrovna jako já. Ááá, čaj. Děkuji.“

Když se dveře pokoje rozevřely podruhé, vešla Klára. Vysekla zdvořilé pukrle, potom si volnou rukou uhladila růžovou sukni a přešla ke stolu. Položila na něj přikrytý tác.

„Zdravíčko. Byla bych tady už dřív, ale ještě jsem je musela vytáhnout z trouby. Dejte si, dokud jsou horké.“

„No a jak to šlo, sestřičko?“ ptala se Dáša. Jak ona, tak Lenka, a dokonce i Pan Kočičí zvědavě krčili nosy a sledovali, jak Klára sundává hliníkovou fólii.

„Chtěla jsem zkusit něco nového. Máma se pořád drží babiččinych receptů, víte? Není na nich nic špatného. Babička s nimi otevřela pekárnu a vydobyla si věhlas po celém širém okolí. Mám její věci ráda, ale... chci dělat něco jiného. Něco nového. Na,“ otočila se k Lence a podávala jí velikou kulatou sušenku. „Můj vlastní recept.“

„Já myslela s – však víš – hledáním střepů kouzelné hvězdy,“ skočila jim do řeči Dáša, ale sama vstala a i ona si vzala sušenku z tácu. Kocour natáhl packu.

„Myslím si, že by vám neudělala moc dobře, Pane Kočičí.“

„Ale no tak, Kláro... vždyť jsme vlastně rodina,“ oblízl si čumáček. Klára ale zavrtěla hlavou.

„Věřte mi, kocoure, četla jsem si o tom. Tyhle nejsou pro kočky dobré. A sestřičko, k té tvé otázce – na západní frontě klid.“

Dáša se ušklíbla, ale Klára nehnula ani brvou.

„No tak. Vážně nic? Neznáš tu knížku?“ vyzvídala Dáša dál.

„O čem to mluvíš?“

„Nech to být,“ ušklíbla se Dáša. Klára potom zalovila v kapse.

„Tvoje šaty mají kapsy?“ divila se Lenka.

„Jo!“ vyjekla Klára radostně, strčila do obou ruce a pyšně je ukázala. „Vejde se tam, co si jenom usmyslím! Třeba *tohle*,“ vytáhla další, tmavší sušenku a položila ji před kocoura. „Protože jsme rodina. Dejte si tuhle, Pane Kočičí. Je s tuňákem.“

„Žertuješ?“ kocourovi klesla tlamička, ale víc se neptal a ochutnal. Olízl si vousky. Potom jedl dál.

Naposledy vešel do pokoje Ludvík a Pan Párek. Opřel lakrosovou hůl o stěnu, posadil se na Lenčinu židli a usmál se. „Dámy. Východní část lesa prázdná. Je mi líto. Čaj a sušenky, no páni!“

„Tak se nenech prosit,“ podotkla Klára a podávala Ludvíkovi táč se sušenkami, zatímco Lenka nalévala čaj.

„A já jsem vosk, děvče?“ ptal se Pan Párek. Na to, jaký to byl roztomilý krátkosrstý pejsek, měl hrubý hlas, který trochu skřípal jako stará podlaha. Klára sáhla do druhé kapsy. Podávala mu velikou tmavou sušenku.

„Pane Párku, ani na vás jsem nezapomněla. Vaše je s hovězím a se sýrem.“

„Dost ses do toho pečení opřela, co?“ ptal se Pan Párek, zatímco žvýkal. „Je skvělá, díky!“

„No... vlastně za to můžete vy všichni,“ pousmála se. Ostatní usrkávali horký čaj, ale jak to řekla,

stočili na ni pohledy. Klára pak kývla. „No jo, víte... každý z vás si jde za svým snem. Lenka tráví celé noci s hlavou na noční obloze. Dáša... popravdě, sestřičko, nevím, co po nocích děláváš, ale vypadáš se svojí groteskní existencí spokojená. A Ludvíku, vy jste byli předloni lakrosoví šampioni.“

„Ano. *Předloni*“, odsekl Ludvík, ale ztichl, když do něj Lenka vrazila loktem, div si nerozlila čaj.

„No a tak jsem si řekla, že jediný člověk, který mi brání, abych dělala to, co mám ráda, jsem já sama.“

„To je *tak* krásné, Kláro“, Lence se zaleskly oči. Dáša pozvedla sušenku.

„Tak je zkusíme, ne?“

Poprvé si všichni kousli. Sušenky byly dobré. Sladké. A tohle... byla to snad limetka? V dalším okamžiku se ozvalo vyjeknutí a drobky skončily na koberci.

„U všech vran, cos do toho dala?!“ Dáše přeskočil hlas. Klára pokrčila rameny.

„Bílou čokoládu, limetku, chilli... Myslím, že se jmenovalo *karolínský smrták*. Jednu Karolínu znám. Prima holka.“

„Napečeš jich pár na zápas?“ ptal se Ludvík a hladil si prsty jazyk. „Třeba budeme zase šampioni, když je dáme protihráčům.“

Lenka pokrčila rameny.

„Mně chutnají.“

POŘÁD SE MI VRACÍ SEN

„Bylo tam ticho, víš? Zvláštní ticho, kterému nerozumím,“ zašeptal Pan Kočičí. Lenka sebou trhla. Posadila se na posteli a přikrývka z ní spadla. Byla temná noc a kocour seděl na topení. Díval se na zářící hvězdy. Packou si hrál s pestrobarevným klubíčkem – přesouval ho malý kousek tam a zpět, tvářil se ale nepřítomně. Lenka mu ho koupila za část svého kapesného. Rodiče by mu klubíčko nejspíš sehnali sami, kdyby je požádala, Lenka ale chtěla, aby svou první, vytouženou hračku měl Pan Kočičí od ní. Zbožňoval ji a často si s ní hrál, teď ale, jak se zdálo, mu chmury nezahánělo.

Když kocour promluvil z ničeho nic ve tmě, Lenka se lekla tak, až jí málem puklo srdce. Ale nakonec

se ovládla a pomalu uklidnila dech. Byla náhle dočista vzhůru.

„Kde?“ ptala se prostě šepem.

„To nevím. A víš ty, co je to nejdivnější?“ kocour se na ni ohlédl a smutně se pousmál. „Já ani nevím, jestli to kdy vůbec bylo skutečný.“

„O čem... o čem to mluvíš, kocoure?“

„Ptala ses mě, co se mnou v poslední době je. Promiň, Sedmikrásko. Nebyl jsem k tobě fér.“

„Já vím. To... to nevádí, jsou věci, o kterých se nám špatně mluví...“

„Pořád se mi vrací jeden sen, víš? Pořád a pořád dokola. Začalo to potom, co jsme zahnali Černokněžného pána, ale vlastně si myslím, že to s ním nemá nic moc společného. Už jsem tenhle pocit měl dřív. Vzpomínky na jiný místo. Možná... možná, že jsem tam byl v jiným životě. Na tom místě, který vídám.“

„O tom jsi mluvil. O tom, že si vzpomínáš, co bylo předtím. Na svoje předešlé životy.“

„Jo, jenže... jenže tenkrát jsem to řekl jako vtip. Byl to divnej, ale vlastně i legrační pocit, kterému jsem nevěnoval pozornost. Jenže, Lenko... tohle už není sranda. Stejská se mi po místě, kde jsem nikdy nebyl. Divný, co? Jenom do toho. Klidně se mi směj.“

Lenka – jen v noční košili – vyklouzla z postele a posadila se na židli ke stolu. Seděla teď skoro vedle kocoura. Dívali se spolu na hvězdy a chvíli mlčeli.



„Tyhle chvíle mám ráda. Můžu se dívat na oblohu celé hodiny a není nikdo, kdo by mě zastavil nebo se mi smál.“

„Nemyslím si, že by tě nějak trápilo, kdyby se ti někdo smál. Nenecháš si od lidí moc mluvit do toho, co děláš.“

„Ale pořád jsem obyčejná holka, kocoure. Jistěže nemám ráda, když se mi lidé smějí. Chápu je. Nerozumí mi a je snazší se tomu, čemu nerozumíme, smát než se to snažit pochopit.“ Pohládila Pana Kočičího po hřbetu. Ten se lekl a trhl sebou, ale hned se zase uklidnil. Byl jako na jehlách. Lenka mu potom jemně položila hlavu na hřbet a její vlasy ho přikryly jako deka. „Já se nikdy nebudu smát ničemu, co tě trápí.“

„Lenko...“

„Povíš mi, co je to za sen?“

„To... to je těžký. Nemá děj, víš? Je to jako... jako pocit. Je tam pláž. Příliv. Vlny maj pěnu. Moře je temně zelený s nádechem do modra a ta pláž, ta je trochu do zelena, i když je jinak světle hnědá. Nejtmavší je mokrej písek. Je tam klid. Ticho. Slyšíš jenom ty vlny. Kolem se odvíjí, ale je... je mimo záběr, víš? Stalo se toho strašně moc, ale já si nevzpomínám. Já... jsem jenom na pláži, na který jsem nikdy nebyl, a prožil jsem mraky věcí, který jsem neprožil. Bolí mě z toho srdce. Myslím to doslova – bolí mě to. Ach, Lenko.“

„Je to krásná pláž?“

„To netuším. Já totiž vlastně nevím, co je to pláž, co jsou to vlny, a už vůbec ne, co je to příliv. Teda... aspoň ne v tomhle životě. Protože i když to nevím teď, tak vím moc dobře, že jsem to věděl dřív“



Když si Lenka toho rána vzala snídani na verandu, Pan Kočičí ještě spal. Zalila si vložky mlékem a posadila se ke stolu. Netrvalo dlouho a přisedla si k ní maminka.

„Dobré ráno, Lenko.“

„Dobré, mami.“

„Jak ses vyspala?“

„Ale... hodně jsem přemýšlela. Moc to nešlo.“

„Něco tě snad trápí?“ Chystala se do práce. Byla rozcuchaná, ale oblečená. „Snad jsi nenastydla. Začíná být pořádná zima. Aby ne. Nepotrvá dlouho a začne mrznout.“

„Ne, mami. A mě nic netrápí, víš? Tedy... tedy trápí mě, že se můj kamarád trápí. Je to složité.“

A to ani nemluví o tom, že někde jsou ještě další tři kousky Hvězdy Lenky Sedmikráskové, které nesmí Černokněžný pán najít, až se vrátí. Protože on se vrátí, až bude dost silný. Možná bych se neměla bát. Strach ho posiluje. Ale přece právě takové věci z nás dělají toho, kým jsme, nebo snad ne? Nemůžeme si poručit. Můžeme se jenom snažit.

„Lenko? Slyšíš mě? Trochu ses nám zasnila, nezdá se ti?“

„Poslední dobou se mi sny nezdají, mami. Ty máš teď Pan Kočičí.“

„Mám tě ráda,“ políbila ji na čelo.

„Já tebe taky.“

„S tím svým trápením si nedělej moc velkou hlavu, zlato. Víš, co vždycky spraví náladu mně?“

„Snídaně do postele?“

„Dovolená. Kéž bychom mohli jet někam k moři. Hned teď.“

„Tak pěkně děkuji, mami. To pomohlo,“ zavrčela Lenka. O moři jsem dnes už slyšela...“

„Není zač, sluníčko.“

Zvedla se. Byla na odchodu. Lenka se za maminou na poslední chvíli otočila.

„Mami? Když... když máš ošklivý sen, co ti potom ráno pomůže?“

„Hmm...“ poškrábala se na bradě. „Na to jsi ještě malá. Ale víš, na co jsem si teď vzpomněla? Asi před měsícem se mi zdál ošklivý sen. O nějaké obrovské želvě. Probudila jsem se a byla jako náměsíčná. Úplně jsem na to zapomněla.“

„A teď už si vzpomínáš?“ Lenka se zarazila se lžičkou v polovině cesty k puse. Mléko v misce mezitím pomalu rozmáčelo ostatní vložky.

„Vzpomínám, ale matně. Tatínek si taky vzpomíná na ošklivý sen, co měl tou dobou.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Stíny nad Malinovým vrchem:
Napěněný příliv.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.